

Emeritní vedoucí Katedry historie
Pedagogické fakulty
Západočeské univerzity Plzeň

OPONENTSKÝ POSUDEK

**Jakub Novotný, Vzpomínky veterána Jindřicha Sitty (vojenské mise AČR Afghanistan a Perský záliv).
Bakalářská práce. Katedra historie FPE ZČU v Plzni, 2018, 64 stran + 45 příloh.**

Novotného práce je svým způsobem průkopnická, věnuje se totiž nedávné historii české (do 1993 i československé armády) a chronologicky mapuje všech jedenáct dosavadních misí (od čtvrté mise již akce samostatné Armády České republiky) na Blízkém východě, zvláště s ohledem na účast hlavního protagonisty příběhu, v současnosti plukovníka v záloze, MUDra. Jindřicha Sitty. Práce (vzniklá v semináři PhDr. Miroslava Breitfeldera, PhD.) je rozdělena do dvou částí – první (s.7-21) popisuje pozadí i průběh jednotlivých misí s uvedením základních údajů, přičemž se opírá o internetové veřejně dostupné zdroje, zpracované autorem dosti podrobně. Stěžejní a také zajímavější je ovšem druhá část, kterou tvoří profesně orientovaná biografie zmíněného vojenského lékaře, dnes třiašedesátiletého válečného veterána a účastníka téměř všech vojenských operací v tomto výbušném a stále neklidném regionu, od války v Iráku přes balkánské mise až po nasazení v Afghánistánu (1990-2003). Tato memoárová část (s.21- 59) je výlučně vybudovaná na osobně vedených rozhovorech s MUDr.Sittou a vychází tak vstříc moderní trendu orální historie, která nepochybně oživuje suchopárné faktografické líčení událostí, a navíc v daném příběhu dává čtenáři nakouknout do osobních peripetií, pocitů a zkušeností „živého člověka“. V tomto směru nelze předloženou práci nic zásadního vytknout. Poznámkový aparát (neověřoval jsem pochopitelně internetové zdroje, z nichž částečně pochází i bohatá přílohová část), řazený pod čarou, svědčí o autorově pílí a schopnostech využívat moderní elektronickou komunikaci. Text je čtivý, jazyková úroveň dobrá, stylistika srozumitelná a koresponduje s obsahem. Ovšem něco podstatného mi tam chybí – což je obecný problém podobných memoárově laděných, orálně-historických prací. A tím je kritická analýza. Mimochodem není zmíněno, jak se Jakub Novotný k plukovníku Sittovi dostal. Pouze jsme se dověděli, že dr.Sitta od 1983 působil ve Vojenské nemocnici v Plzni a z Plzně také po roce 1990 „vyrazil do světa“. V 16 subkapitolách plukovníkova „strukturovaného“ životopisu je chronologicky zpracován poměrně celý jeho dosavadní život, od mládí přes studia, vojenská a medicínská studia, rodinné poměry až po vojenské mise, jeho propuštění do civilu a následnou „kariéru“ u JUDr.Hušáka v Sazka aréně až po současné aktivity v Československé obci legionářské. Nevím, zda zpovídaný lékař nechtěl některé věci zmiňovat (třeba i pravděpodobné? členství v KSČ, u důstojníků ČSLA asi stoprocentní, a to i lékaři) či se jej na to autor práce neptal, ale postrádám výraznější osobní názory na problematiku a užitečnost konkrétních misí, na zkušenosti ze vztahů a komunikace s místními lidmi a zejména pak pohled na islámské prostředí, jeho vstřícnost či naopak nepřátelství. Např. co se týče operace Pouštní bouře, bylo by zajímavé se dr.Sitty jako člena chemického praporu zeptat na chemické zbraně v Iráku (které tam byly či nebyly?, byla to jen záminka?). Zajímavé je líčení interních sporů plukovníka Sitty s MNO, jmenovitě s ministrem Tvrdíkem ohledně šesté polní nemocnice, kterou Sitta vybudoval a která byla dobře hodnocena i spojenci. Právě co s týče spojenců bych uvítal, kdyby nám předložené memoáry aspoň poodkryly vztahy mezi různými národnostmi vojenských kontingentů, jejich různorodou mentalitu a přístup k místním poměrům. Znáám sám několik novodobých válečných veteránů (včetně lékařů) a jejich soukromé názory se jeví v současné multikulturní atmosféře šíření dobra a politické korektnosti značně „nekorektní a kritické“, a to včetně otázek na smysluplnost a trvalé důsledky oněch všech misí. Historik musí klást i nepříjemné otázky, k minulé i nedávné minulosti. Tím nechci nijak zpochybňovat obecný význam našich vojenských misí pod záštitou OSN (s NATO je to už problematičtější – viz současné politické debaty nejen v ČR, ale i Evropě), ani nezbytnost vojensko-humanitárních akcí. Přesto konstatuji, že práce Jakuba Novotného je vydařená. Oceňuji volbu tématu, autorův zájem, jeho pílí i solidní formu zpracování, úpravu i využití obrazového materiálu. Proto – přes spíše obecnější metodologické výhrady – navrhuji práci k obhajobě ještě s hodnocením „**výborně**“.

Západočeská univerzita v Plzni
Jan Kumpera, katedra pedagogická
katedra historie